

POVEŠŤ V PLAMENECH

◆ ALWYN ◆
HAMILTONOVÁ

COO
BOO

Poušť v plamenech

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alwyn Hamiltonová
Poušť v plamenech – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

POVŠT V PLAMENECH

◆ ALWYN ◆
HAMILTONOVÁ

COO
BOO

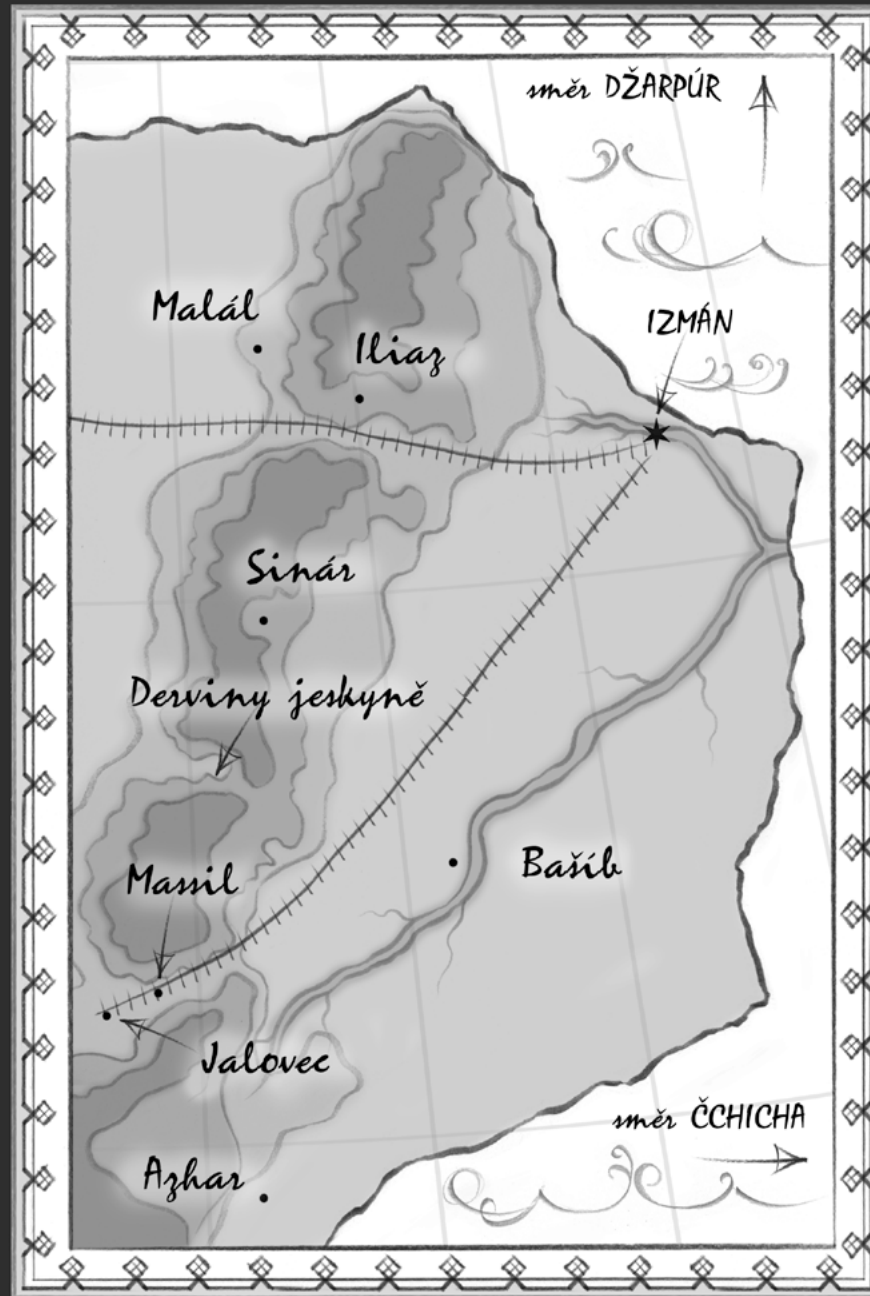
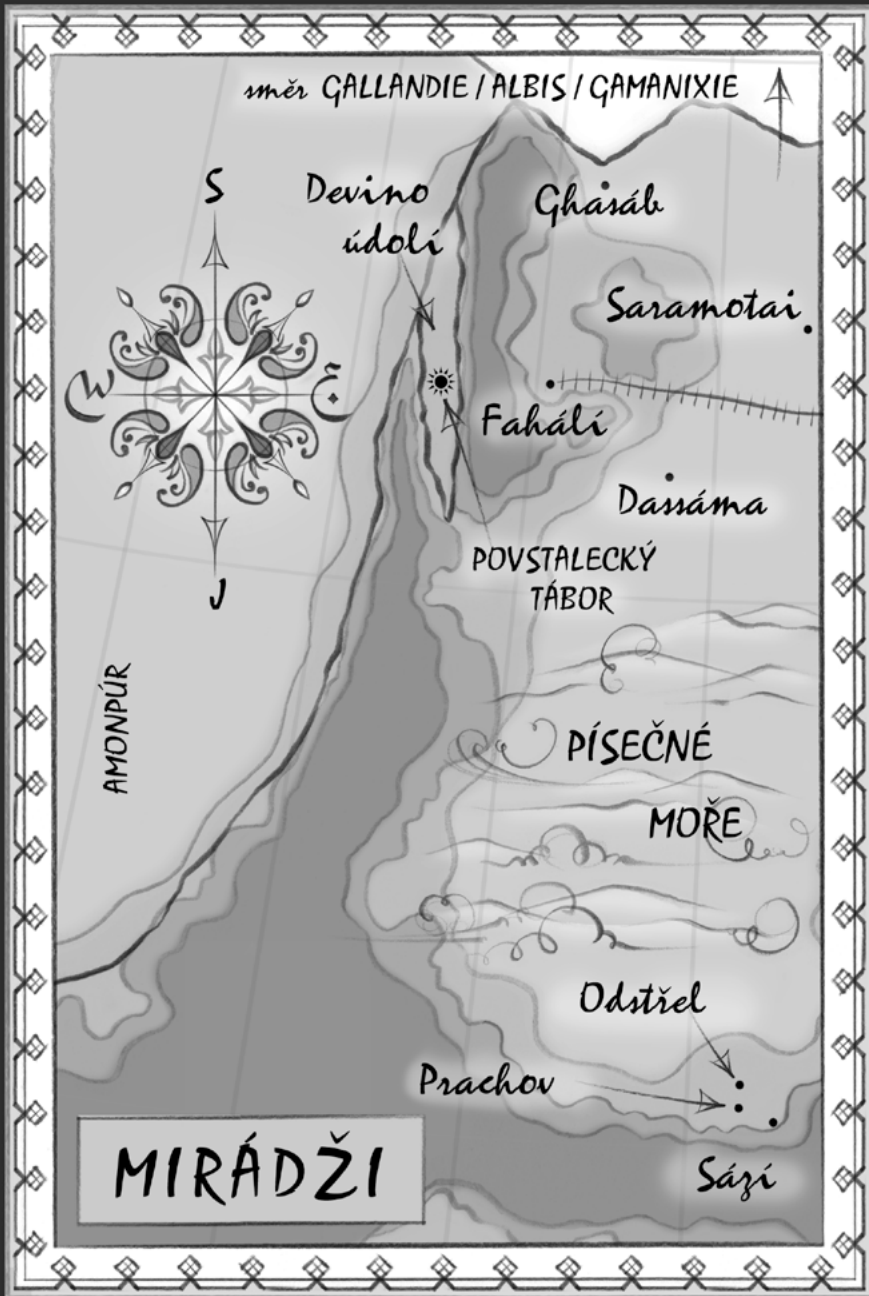
Když mi bylo patnáct, moji rodiče připíchli na nástěnku v kuchyni obrázek holčičky nakvašeně píšící dopis, ve kterém stálo: „Milá mami a tati: Fakt vám za to šťastné dětství pěkně děkuju. Zničili jste veškeré moje naděje na to, stát se spisovatelkou.“

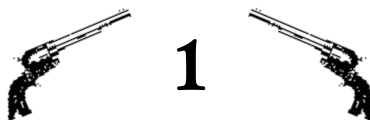
Tuhle knihu věnuju právě svým rodičům.

Milá mami a tati: Díky za to šťastné dětství.

Umožnili jste mi nespočetnými způsoby, abych se stala spisovatelkou. Včetně těch malých, na první pohled nevýznamných, jako třeba když jste na nástěnku připíchli ten obrázek a pak vtipkovali, že si myslíte, že snad dokážu napsat knížku i tak.

Teď jsem to dokázala a tahle první je pro vás.

Říkalo se, že v Odstřelu se po setmění prochází jen lidi, co mají za lubem něco špatného. Já jsem rozhodně nic špatného za lubem neměla. Na druhou stranu jsem ale za lubem v podstatě neměla ani nic dobrého.

Vyklouzla jsem z Modřencina sedla a uvázala ji ke kůlu za barem jménem Prašná huba. Kluk, který tam seděl zády k plotu, si mě přeměřil podezíravým pohledem. Nebo to možná dělaly jen ty jeho černé oči. Stáhla jsem si klobouk s širokou kreprou níž do čela a vyšla ze dvora. Ten klobouk jsem ukradla svému strýci spolu s kobylkou. No, spíš jsem si je vypůjčila. Všechny moje věci podle zákona patřily tak jako tak jemu, včetně šatů, co jsem měla na sobě.

Dveře do baru se rozletěly a do ulice se spolu se světlem a hlukem vyvalil i tlustý opilec s rukama kolem pěkného děvčete. Než jsem si v tom stihla zabránit, ruka mi vyletěla k šemagu, abych se ujistila, že je pořád pevně uvázaný a zakrývá mi větší část obličeje. Byla jsem zakuklená až po oči a ještě několik hodin po západu slunce jsem se pod těmi vrstvami potila jako hříšník na modlitbách. Asi jsem vypadala spíš jako nějaký zatoulaný nomád než jako opravdový ostrostřelec, ale na tom nezáleželo. Důležité bylo, že jsem

nevypadala jako holka. Dnes v noci odsud odjedu přinejmenším se zdravou kůží. Jestli se mi povede odnést si i pár mincí navíc, tím líp.

Pistoliště na druhé straně Odstřelu se nedalo přehlédnout. Byla to nejhlučnější budova ve městě, a to už něco znamenalo. Jednalo se o obrovskou vyklizenou stodolu na konci prašné ulice, která se opírala o napůl zřícenou modlitebnu se zatlučenými dveřmi, hemžila se lidmi a přetékala světlem. Možná kdysi dávno sloužila nějakému poctivému koňskému handlíři, ale podle toho, jak to tam teď vypadalo, to muselo být už před mnoha lety.

Čím víc jsem se přibližovala, tím víc dav houstl. Jako když se krkavci slétají k čerstvé mršině.

Dva chlapi tiskli ke zdi třetího se zakrváceným nosem a čtvrtý mu znovu a znovu vrážel pěst do obličeje. Z jednoho okna na ně něco křikla nějaká dívka a použila taková slova, že by se z toho zarděla i ocelová kudla. Skupina továrních dělníků v uniformách se shlukla kolem oprýskaného povozu nomáda, který vyvolával, že prodává džinní krev, jež poctivým lidem splní každé přání. Jeho široký škleb působil v olejovitém světle lucerny zoufalým dojmem a nebylo se čemu divit. Od doby, kdy někdo tady u nás naposledy zahlédl živou první bytost, natožpak džina, už uplynuly celé roky. Navíc si neměl tak hloupě myslet, že lidé z pouště uvěří tomu, že džinům v žilách proudí cokoli jiného než čistý oheň – nebo že by někdo v Odstřelu pokládal sám sebe za poctivého člověka. V Posledním kraji chodili všichni k modlitbám dost často na to, aby měli na obě tyto záležitosti informovanější názor.

Snažila jsem se upírat pohled přímo před sebe, jako bych to všechno viděla už mnohokrát.

Kdybych ty budovy přelezla, dohlédla bych přes písek a křovinatý porost až k Prachovu, ačkoli by tam touhle

dobou nebylo k vidění nic než potměšlé domy. Prachov vstával a uléhal se sluncem. A počestnost a poctivost k temným nočním hodinám nepatřila. Kdyby se dalo umřít nudou, z celého Prachova by už dávno zůstaly jen mrtvolky v písku.

Zato Odstřel byl živý až dost.

Když jsem vklouzla do stodoly, nikdo mi nevěnoval moc pozornosti. V pistolišti už se shromáždil dost velký dav. Z trámů visely řady obrovských olejových lamp a dodávaly tvářím čumilů umaštěný lesk. Vyhublé děti stavěly terče a uhýbaly pěstem urostlého hromotluka, který na ně křičel, ať přestanou okounět. Vypadaly jako sirotci. Jejich otcové nejspíš pracovali v obrovské továrně na zbraně na okraji Prachova, dokud je nějaký porouchaný stroj neroztrhal na kousky. Nebo dokud jednoho dne nedorazili do práce opilí a nepopálili se tak moc, že to nepřežili. Práce se střelným prachem nebyla zrovna nejbezpečnější.

Byla jsem vším tak fascinovaná, že jsem si to skoro nakráčela přímo do obra u vrat. „Dozadu, nebo dopředu?“ vyštěkl na mě. Ruce si nonšalantně opíral o rukojeť šavle na levém boku a revolveru na pravém.

„Cože?“ Na poslední chvíli jsem si vzpomněla, že musím svůj hlas posadit o něco níž. Celý týden jsem si zkoušela napodobovat svého kamaráda Tamída, ale stejně jsem pořád zněla spíš jako malý kluk než jako dospělý muž. Nezdálo se ale, že by na tom tomu vyhazovači nějak záleželo.

„Tři fauza stání vzadu, pět stání vepředu. Sázky přijímáme od deseti.“

„Kolik za stání uprostřed?“ Sakra. To jsem říct nechtěla. Teta Farrah se ze mě snažila tu drzost vymlátit už rok, neúspěšně. Měla jsem pocit, že kdyby se o to pokusil tenhle chlap, bolelo by to podstatně víc.

Ale on se jen zamračil, jako by si myslel, že jsem prostoduchá. „Vepředu nebo vzadu. Prostředek není, chlapečku.“

„Nejsem tu jako divák,“ řekla jsem, než ze mě stihl vyprchat zbytek odhodlání. „Jdu střílet.“

„Tak co mě tu zdržuješ? Jdi za Hasanem.“ Postrčil mě k podsaditému muži v jasně červených pytlovitých kalhotách a s uhlazeným černým plnovousem, který stál za nízkým stolkem schovaným pod hromadami mincí. Ty na něm poskakovaly v rytmu toho, jak poklepával prsty.

Zhluboka jsem se přes šemag nadechla a snažila se vypadat, jako by se mi žaludek nepokoušel vydrat ústy ven na svobodu. „Kolik za zápis?“

Jízva na Hasanově rtu vyvolávala dojem, že se neustále jízlivě posklebuje. „Padesát fauza.“

Padesát? To bylo skoro všechno, co jsem měla. Všechno, co jsem si za poslední rok našetřila na svůj útěk do Izmánu, hlavního města Mirádži.

Přestože jsem měla tvář od nosu dolů zakrytou, Hasanovi moje zaváhání neušlo. Jeho pozornost už se přesouvala někam dál, jako by si vyvodil, že stejně odejdu.

A to mě přesvědčilo. Vysypala jsem na stůl hrst cinkajících lauzí a půllauzí, které jsem jednu po druhé naškudlila za poslední tři roky. Teta Farrah vždycky říkala, že má pocit, že mi nevádí, když ze sebe přede všemi udělám hlupáka, když přitom někoho jiného vyvedu z omylu. Takže jí dám nakonec možná za pravdu.

Hasan si ty mince zprvu pochybovačně prohlížel, ale když je rychlostí profesionálního vydřiducha přepočítal, nemohl popřít, že to stačí. Na kratoučký okamžik mi rozjištěné nervy utišil pocit zadostiučinění.

Přistrčil ke mně kus dřeva visící z provázku jako přívěsek. Černou barvou na něm bylo nakreslené číslo dvacet sedm. „Střílel jsi už někdy, sedmadvacítka?“ zeptal se

Hasan, když jsem si číslo pověsila kolem krku. Cedulka se odrazila od vrstev látky, kterými jsem si obalila hrudník, abych ho zploštila.

„Trochu,“ odpověděla jsem vyhybavě. V Prachově, vlastně v celém Posledním kraji, jsme měli skoro všeho nedostatek. Jídla. Vody. Šatů. Jen dvou věcí jsme měli vždycky nadbytek: písku a zbraní.

Hasan si odfrkl. „Tak to bys měl vědět, že se ti nesměj klepat ruce.“

Přítiskla jsem si ruce těsněji k tělu, abych třas zastavila, a vydala jsem se do středu pistolistě. Jestli neudržím revolver v klidu, bude mi k ničemu, že jsem se naučila mířit dříve než číst. Zařadila jsem se v písku vedle muže, který vypadal, že je pod umouněnou tovární uniformou jen kost a kůže. Z druhé strany se ke mně postavil chlap s osmadvacítkou kolem tučného krku.

Kolem nás se zaplňovalo hlediště. Sázkaři vyvolávali kurzy a čísla. Kdybych si měla vsadit, řekla bych, že na mě ani žádný kurz vypsáný nebyl. Nikdo při smyslech by si nevsadil na vychrtlého kluka, který ani nemá dost odvahy na to, aby si stáhl šemag a ukázal obličej. Třeba se mi povede nějakému bláznivému opilci vyhrát malé jmění, když ty při smyslech vyvedu z omylu.

„Dobrý večer, pánové!“ Hasanův hlas se rozlehl nad davem a ten se ztišil. Proběhly mezi námi tucty dětí a rozdaly nám zbraně. Mně tu mou podala bosá holčička s copánky. Váha revolveru v dlani mě okamžitě uklidnila. Rychle jsem vyklopila bubínek. Bylo v něm pěkně úhledně nastrokaných šest nábojů. „Pravidla všichni znáte. Tak je koukejte dodržovat, nebo vám ty vaše podfukářský ksichty sám rozmlátím, to vám slibuju!“ V hledišti zaburácela salva smíchu a pár lidí zahalekalo. Davem už kolovaly lahve a chlapi na nás ukazovali stejně, jako to dělal strýc na koňských

trzích. „První kolo: Dostali jste šest nábojů, šest flašek. Jestli vám na konci nějaká flaška zbyde, jste venku. Prvních deset, seřadte se.“

My ostatní jsme zůstali, kde jsme byli, a čísla jedna až deset se odšourala na vyhrazená místa, špičky bot na bílou čáru, kterou někdo nakreslil do prachu. Odhadovala jsem, že jsou od těch lahví asi tři a půl metru.

To by zvládlo i malé dítě.

A přesto se dvěma střelcům nějak podařilo minout hned první ránu. Nakonec všechny lahve sestřelila jen polovina účastníků.

Jeden z nich byl dvakrát větší než všichni ostatní. Na sobě měl něco, co původně nejspíš mohla být vojenská uniforma, i když teď už byla moc obnošená na to, aby se dalo najisto určit, jestli dřív opravdu mívala zářivě zlatou barvu naší armády, nebo se na ní jen trpytil pouštní prach. Na proházku kolem krku se mu pohupoval kus dřeva s rozmáchně vyvedenou jedničkou. Vysloužil si největší jásos ze všech. Z davu se ozývalo: „Dahmád! Dahmád! Šampion!“ Dahmád se k obecenstvu otočil zády a popadl jednoho z kluků, kteří pobíhali kolem a sbírali skleněné střepy. Něco mu řekl moc tiše na to, aby to ke mně dolehlo, a pak ho od sebe odstrčil. Kluk se za chvíli vrátil s lahví nahnědlého alkoholu. Dahmád si její hrdlo přiložil ke rtům a opřel se o zábradlí, které oddělovalo vlastní pistoliště od diváků. Pokud skončí namol, nebude šampionem nadlouho.

Následující kolo dopadlo ještě zoufaleji. Všechny svoje terče trefil jen jeden ze střelců. Zatímco se poražení šourali pryč, naskytl se mi dobrý výhled na tvář vítěze. Ať už jsem čekala kohokoli, rozhodně to nebyl tenhle kluk. Nebyl zdejší, o tom žádná. To mě upoutalo ze všeho nejdřív. Zdejší tady totiž byli všichni. Nikdo, kdo má všech pět po hromadě, by jinak v Posledním kraji netvrdl.

Ten kluk byl mladý, možná o pár let starší než já, a oblečený jako jeden z nás: Kolem krku si nedbale omotal zelený šemag a pouštní oděv měl až moc volný na to, aby se dalo dost dobře určit, jestli má opravdu tak široká ramena, jak to vypadá. Vlasy měl černé jako všichni Miráždžinci. Dokonce i jeho kůže byla dost tmavá na to, aby se mohl vydávat za jednoho z nás. Očividně však jedním z nás nebyl. Měl podivně ostré rysy, jaké jsem ještě nikdy na nikom neviděla, s vystouplými lícními kostmi, pravidelnou hranatou čelistí a šikmými čarami obočí nad téma nejzvláštějšíma očima. A když už jsme u toho, rozhodně nevypadal špatně. Několik z chlapů, které porazil, mu plivlo pod nohy. Koutek úst mladého cizince sebou cukl, jako by kluk zadržoval smích. Potom, jako by na sobě ucítil můj pohled, zalétl očima ke mně. Rychle jsem se odvrátila.

Zbývalo nás jedenáct a kvůli tomu člověku navíc jsme do sebe museli strkat, abychom se na čáru všichni vešli, a to přestože já jsem byla ve srovnání se všemi ostatními soutěžícími jen poloviční.

„Uhni, sedmadvacítko!“ Do boku se mi zaryl něčí loket. Prudce jsem vzhlédla s kousavou odpovědí na jazyku. Jenže ta zamrzla na místě, když jsem zjistila, že se vedle mě cpe Fazím Al'Motim.

Musela jsem se přemoci, abych nezačala nahlas nadávat. Všechny nadávky, které jsem znala, mě naučil právě Fazím, když mu bylo osm a mně šest. Když nás pak přistihli, jak takhle mluvíme, tak mně vydrhli pusou pískem, ale ten bídák vyvázl bez trestu, protože to na mě celé shodil. Prachov bylo malé město. Fazíma jsem znala celý život a nesnášela jsem ho, jen co jsem dostala rozum. Poslední dobou trávil většinu času v domě mého strýce, kde jsem trčela i já, a snažil se dostat pod šaty mojí sestřenici Šíře. Čas od času se pokusil chmátnout i po mně, když se Šíra zrovna nedívala.

Co ten tu proboha dělal? No, vzhledem k tomu, že tu stál se zbraní v ruce, jsem si to asi mohla dost dobře domyslet.

K čertu s ním.

Kdyby tu poznali, že jsem holka, měla bych z toho každopádně pěkný malér. Ten se ale nedal vůbec srovnat s pohromou, která by mě čekala, kdyby Fazím poznal, že jsem to já. Od doby, co mě přistihli při klení, jsem se octla v průšvihů už mockrát, ale jenom jednou mě zbili tak, že jsem málem vypustila duši. Bylo to těsně po mámině smrti, když jsem si zkusila vypůjčit jednoho se strýcových koní a odjet na něm z Prachova. Už jsem byla skoro v Jalovci, když mě chytili. Když se mnou teta Farrah a její rákoska skončily, nesedla jsem si na koně celý měsíc. Kdyby teta Farrah zjistila, že jsem byla v Odstřelu a hazardovala tu s kradebnými penězi, možná by ze mě tentokrát tu duši vymlátila docela.

Kdybych byla rozumná, obrátila bych se a vypadla odsud. Jenže to by znamenalo, že bych byla o padesát fauza chudší. A peníze tu byly ještě nedostatkovějším zbožím než rozum.

Došlo mi, že stojím jako holka, a než jsem se obrátila čelem k terčům, narovnála jsem se. Děti pořád pobíhaly okolo a vyrovnávaly lahve. Fazím sledoval jejich pohyb hlavní, volal: „Prásk, prásk, prásk!“ a smál se, jak sebou cukaly. Přála jsem si, aby mu zbraň selhala a odstřelila mu ten škleb z tváře.

Děti se zanedlouho rozutekly a zůstali jsme tam už jen my střelci a naše lahve. Naše skupina byla poslední před koncem prvního kola. Všude kolem mě už zněly výstřely. Obrátila jsem pozornost k šesti lahvím přímo před sebou. Trefila bych je i se zavázanýma očima. Ale brala jsem to zodpovědně. Zkontrolovala jsem si vzdálenost, zvedla

hlaveň, namířila, stiskla kohoutek. Lahev na pravé straně se rozletěla a napětí v ramenou mi trochu povolilo. Další tři lahve následovaly rychle po sobě.

Prst se mi sevřel kolem kohoutku popáté. A vtom moje soustředění narušil výkřik. A bez dalšího varování do mě někdo vrazil.

Moje rána šla vedle.

Fazíma odstrčil nějaký jiný střelec a on spolu s dalším ze střelců cestou k zemi naboural do mě. Teď se v písku rval s tím druhým chlapem a obecnstvo začalo bučet. Hromotluk ode dveří už bitku rozháněl. Popadl Fazíma za límec a odtáhl ho ke straně. Hasan to sledoval se znuřeným výrazem a pak se znovu otočil k obecnstvu: „Vítězové tohoto kola...“

„Hej!“ zvolala jsem bez rozmyšlení. „Chci ještě jednu kulku.“

Všude kolem mě vybuchl smích. Neupoutat pozornost se mi jaksi nepovedlo. Ze všech těch pohledů, které se do mě opíraly, mě páliło za ušima. Ale tohle bylo příliš důležité. Příliš důležité na to, abych se nezeptala. V Hasanově tváři se zračilo neskrývané pohrdání a já jsem cítila, jak se mi v reakci na něj stahuje hrdlo směsicí ponížení a hněvu. „Tak to tu nefunguje, sedmadvacítka. Šest kulek, šest flašek. Žádný druhý šance.“

„Ale to není fér! On do mě strčil.“ Ukázala jsem na Fazíma, který stál u zdi a hýčkal si bolavou čelist.

„A tohle není školní dvůr, chlapečku. Nemusíme tu být fér. Buď můžeš využít svoji poslední kulku a prohrát, nebo vystoupit z řady a vypadnout ze soutěže.“

Byla jsem poslední, kdo ještě měl čím střílet. Diváci mě začali popichovat, ať už tam nepřekážím, a můj zakrytý obličej zrudl vztekem.

Postavila jsem se osamoceně na čáru a zvedla zbraň.

Cítila jsem váhu jediné kulky v bubínku. Dlouze jsem vydechla a odlepila si tak šemag ze rtů.

Jedna kulka. Dvě lahve.

Postoupila jsem si o dva kroky doprava a pak o půl kroku zpátky. Natočila jsem se bokem a snažila si to celé přesně představit. Když jednu trefím přímo doprostřed, minu tu druhou. Zasáhnu ji moc z boku, a nerozbije se ani jedna.

Padesát fauza.

Vytěsnila jsem všechny ten křik a popichování kolem. Nebrala jsem na vědomí, že se všechny oči v místnosti upírají na mě a že jsem se připravila o všechny naděje být nenápadná. Místo toho se mi do mysli nahrnul strach. Strach, který se mi krčil v útrobách poslední tři dny. Od noci, kdy jsem se po setmění plížila kolem strýcova domu na cestě k Tamídovi a zaslechla jsem, jak teta Farrah říká moje jméno.

„... Amání?“

Neslyšela jsem, co mému jménu předcházelo, ale už tohle stačilo k tomu, abych se zastavila.

„Potřebuje manžela.“ Hlas strýce Asída byl pronikavější než hlas jeho první manželky. „Chlap by do ní konečně mohl vtouct trochu rozumu. Ani ne za měsíc to bude rok od Záhijiny smrti a Amání bude očištěná a bude se moct vdát.“ Od doby, co mou matku oběsili, lidé přestali říkat její jméno, jako by to byla nějaká kletba. Teď se můj strýc o její smrti zmínil jako o nějaké obchodní záležitosti.

„Už tak je dost těžké najít manžely pro tvoje dcery.“ Teta Farrah zněla podrážděně. „A ty po mně teď chceš, abych nějakého hledala ještě pro toho spratka svojí sestry?“ Teta Farrah jméno mojí matky nevyslovovala nikdy. Alespoň co jí pověsili.

„Tak se s ní ožením já.“ Strýc Asíd to vyslovil, jako by mluvil o kupování koně. Div se mi nepodlomily lokty a nesložila jsem se do písku.

Teta Farrah přezíravě zasyčela. „Je ještě moc mladá.“ V hlase se jí ozýval netrpělivý podtón, který za normálních okolností nepřipouštěl další námitky.

„Není o nic mladší, než byla Nída. Stejně už žije v mém domě a vyžírám nám spížírnu.“ Obvykle domácnosti z titulu první manželky vládla teda Farrah, ale čas od času si její manžel postavil hlavu a zrovna v tuhle chvíli se strýc Asíd s tím nápadem až podezřele rychle sžíval. „Buď tu může zůstat jako moje manželka, nebo odejít jako manželka někomu jinému. Já jsem se rozhodl, že zůstane.“

Já jsem se tedy zůstat nerozhodla.

Rozhodla jsem se, že se odsud dostanu, anebo při pokusu o útěk zemřu.

Najednou jsem všechno vnímala zcela jasně. Celý svět se scvrkl jen na mě a terč. Nezáleželo na ničem kromě mojí mušky.

Stiskla jsem kohoutek.

První lahev se rozbila okamžitě. Druhá se chvilku kolébala na okraji dřevěného stolanu. V místě, kam jsem ji trefila, jsem viděla prasklinku. Zadržela jsem dech. Lahev se kolébala dopředu a dozadu.

Padesát fauza, které možná už nikdy nevidím.

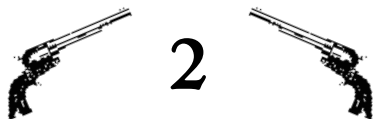
Padesát fauza, o které můžu přijít, a s nimi i o svou jedinou únikovou cestu.

Lahev dopadla na zem a rozletěla se na kousky.

V davu to zaburácelo. Dlouze jsem vydechla.

Když jsem se obrátila, Hasan se tvářil, jako bych byla nějaký had, který se vyhnul pastí. Za jeho zády si mě s pozdviženým obočím prohlížel ten cizinec. Rty se mi pod šemagem samy od sebe roztáhly do širokého úsměvu. „Tak jak jsem si vedl?“

Hasan zkroutil horní ret. „Zařaď se do druhého kola.“

Nevím, jak dlouho jsme stříleli.

Dost dlouho na to, aby se mi na bedrech začal sbírat pot. Dost dlouho na to, aby do sebe šampion Dahmád nalil o přestávkách mezi koly celé tři lahve kořalky. A dost dlouho na to, aby se chlapi jeden po druhém nechali vyřadit ze hry. Ale já jsem svou zbraň pořád ještě svírala.

Terč stál na konci místnosti, lahve se pohybovaly na pomalu rotujícím prkně, kterým točil pomocí hřídele malý chlapec. Šestkrát jsem stiskla spoušť. Přes hukot davu jsem ani neslyšela tříštění skla.

Na rameno mi dopadla něčí ruka. „Vaši poslední soutěžící pro dnešní noc!“ zařval mi Hasan u ucha. „Náš vlastní šampion Dahmád!“ Ten opilecky zavrával a zvedl paže. „Náš navrátilivší se vyzývateľ, Východní had.“ Cizinec skoro nebral na vědomí posměšky ani jásot. Jenom se uškříbl jedním koutkem úst a ani nezvedl oči. „A ještě tu dnešního pěkného večera máme nováčka.“ Hrubě mi škuubl paží nahoru a diváci začali běsnit, pokřikovali a podupávali, až se celá stodola otrásala. „Modrookýho banditu.“

Při té přezdínce jsem sebou zděšeně trhla a veškeré moje vzrušení bylo to tam. Rozhlížela jsem se v pistolisti po Fazí-

movi. Bez ohledu na to, jak dokonale jsem se dovedla zamaskovat za kluka, svoje oči jsem skrýt nemohla. Všechno ostatní na mně bylo tak tmavé, jak se to u holky z pouště sluší, ale kvůli svým světlým očím jsem všude vyčnívala. Fazím byl sice hlupák, ale kdyby tu ještě pořád byl, stejně si mohl dát dvě a dvě dohromady a nemusela mu zrovna vyjít trojka. Ale i tak jsem se za svým šemagem zazubila a nechala se unášet jáсотem. Hasan mě pustil. „Deset minut do uzavření sázek, panstvo. Za chvíli začínáme poslední kolo.“

Všichni pospíchali k sázkařům. Neměla jsem zrovna nic na práci, a tak jsem se v prázdném koutě pistolisté sesunula k zemi a opřela se o zábradlí. Nohy se mi pořád ještě trochu trásly ze všeho toho napětí, košile se mi potom lepila na břicho a tvář mi pod látkou šemagu hořela.

Ale vedla jsem.

Zavřela jsem oči. Opravdu jsem mohla odejít domů s bankem.

Rychle jsem si to v duchu spočítala. Výhra bude celkem něco přes tisíc fauza. Než bych si sama našetřila a nakradla tisíc fauza, uškudlila bych se k smrti. Obzvlášť teď po tom závalu v dolech v Sází před pár týdny. Prý nehoda. Špatně umístěné nálože. Tak znělo oficiální vysvětlení. Něco podobného už se stalo i dřív, ale asi to nebylo tak zlé. Jenže tentokrát se ke mně donesly i zvěsti o sabotáži. Prý tam někdo nastražil bombu. A pak tu taky byly ještě šílenější dohady o tom, že to měla na svědomí první bytost. Džin, který Sází trestal za jeho hříchy.

Ale bez ohledu na to, co se stalo, zastavení dodávek kovů z dolů znamenalo zastavení výroby zbraní, což znamenalo nulový příliv peněz. Všichni si poslední dobou utahovali opasky. A já neměla ani dost na to, abych si nějaký koupila.

Ale s tisícem fauza bych si mohla dovolit mnohem víc než jen nový opasek. Mohla bych vypadnout z téhle zaplivané pouště poháněné továrním dýmem. Mohla bych utéct rovnou do Izmánu. Stačilo by jen dostat se s příští karavanou do Jalovce. Odtud už bych do Izmánu dojela vlakem.

Izmán.

Nemohla jsem na to město ani pomyslet, aniž bych v duchu slyšela matčin hlas, jak to jméno vyslovuje šeptem jako modlitbu plnou naděje. Jako příslib většího světa. Lepšího života. Života, který by neskončil krátkým pádem a náhlým škusnutím.

„Takže ‚Modrookej bandita‘.“ Otevřela jsem oči, zrovna když se cizinec sesunul na zem vedle mě a opřel si lokty o kolena. Nedíval se na mě, zatímco mluvil. „Aspoň je to lepší než ‚Východní had‘.“ V ruce držel měch s vodou. Do té chvíle jsem si neuvědomovala, jak velkou mám žízeň. Přiložil si ho ke rtům a dlouze se z něj napil a moje oči pohyb měchu celou dobu upřeně sledovaly. „Ale má to v sobě nádech určitý nepoctivosti.“ Úkosem po mně střelil pohledem. Jeho slova zněla tak potouchle, že by přesvědčila i toho největšího důvěřivce pod sluncem, že z tohoto člověka nekouká nic dobrého. „Máš i opravdové jméno?“

„Jasně. Ale jestli mi chceš nějak říkat, stačí Omán.“ Moje oči toho na mě sice prozrazovaly už tak dost, ale kdybych mu navíc řekla, že se jmenuju Amání Al'Híza, odhalila bych se ještě mnohem víc.

Cizinec si pobaveně odfrkl. „To je vtipný, já se taky jmenuju Omán.“

„Vtipný,“ souhlasila jsem suše, ale přesto se mi koutky úst zvedly do úsměvu. Řekla bych, že tak půlka mužů narozených v Mirádži se jmenuje Omán, po našem vznešeném sultánovi. Nevím, jestli si jejich rodiče mysleli, že si tak

u vládce získají přízeň – ne že by se kdy k němu mohli dostat blíž, než co by kamenem dohodil –, nebo jestli měli za to, že si tím jejich syn nakloní Boha, který by si ho se sultánem mohl splést. Věděla jsem ale, že ten cizinec není o nic víc Omán než já. Všechno na něm bylo cizokrajné, od očí a rysů v obličejí po způsob, jakým nosil svoje pouštní šaty, jako by k jeho kůži nepatřily. I jeho řeč v sobě nesla nádech cizího přízvuku, ačkoli mluvil čistší mirádžštinou než většina zdejších lidí.

„Odkud vůbec jseš?“ vyhrkla jsem, než jsem se stihla zarazit. Pokaždé, když jsem otevřela pusu, dávala jsem ostatním další příležitost přijít na to, že jsem holka. Ale nemohla jsem si pomoci.

Cizinec si znovu přihnul vody. „Ale, tam to neznáš. A ty?“

„Ale, tam bys to nechtěl znát.“ Tu hru jsem dokázala hrát taky.

„Máš žízeň?“ Podával mi měch. Byl až trochu moc všímavý. Ústa jsem měla úplně vyprahlá, ale netroufala jsem si poodhrnout šemag, ani trošičku. Navíc, byli jsme v poušti. Tam si člověk na žízeň zvykne.

„Přežiju to,“ řekla jsem a snažila se neolíznout si suché rty.

„Jak chceš.“ Dlouze se napil. Lačně jsem sledovala, jak mu stoupá a klesá ohryzek. „Náš přítel rozhodně vypadá, že ji má pěknou. Myslím žízeň.“

Sledovala jsem jeho pohled směrem k Dahmádovi. Vyprazdňoval další lahev a v obličejí byl celý rudý.

„Buď rád.“ Pokrčila jsem rameny. „Tak jako tak bych vás oba porazil. S takovou aspoň skončíš druhý.“

Cizinec se vesele rozchechtal. Přihloupě mě těšilo, že jsem z něj ten smích vyloudila já. Jeden z chlapů, kteří se tlačili dopředu k sázkařům, po nás vrhl zachmuřený pohled.

Jako bychom snad kuli pikle. „Líbíš se mi, prcku,“ řekl cizinec. „A máš talent, takže ti dám jednu radu. Prohraj.“

„Snad si vážně nemyslíš, že ti na to skočím?“ Snažila jsem se působit nebojácně a napřímila jsem se, abych vypadala co nejvyšší.

„Vidíš našeho přítele támhle?“ Kývl směrem k Dahmádovi. „Hraje za pistolistě. Hasan z Dahmádových výher bohatne. Nemají rádi, když Dahmáda poráží cizí lidi.“

„A jak to všechno víš? Když ani nejsi odsud.“

Cizinec se ke mně spiklenecky naklonil. „Protože jsem ho porazil před týdnem.“ Oba jsme se dívali, jak Dahmád ztrácí rovnováhu a chytá se zdi, aby nespádl.

„To nevypadá zas tak náročně.“

„Taky to náročný není. Ale trochu větší výzva už byli ti dva chlapi, co Hasan poslal, aby na mě skočili v temný uličce a vzali si ty peníze zpátky.“ Sevřel ruku v pěst a já spatřila, že se mu na kloubech hojí modřiny. „Neboj,“ zamrkal na mě. „Měl bys vidět, jak dopadli oni.“

Nejspíš z toho, jak jsem se tvářila, usuzoval, že se bojím, tak jsem se tak rychle tvářit přestala. „Takže ses vrátil, abys jim dal ještě jednu šanci?“

Obrátil na mě svou plnou pozornost, všechno vtipkování najednou to tam. „Kolik ti je? Třináct?“ Ve skutečnosti mi bylo šestnáct, skoro sedmnáct, ale jako kluk jsem zjevně vypadala mladší. „Někdo, kdo dokáže střílet jako ty, se za pár let může dost vyšvihnout, jestli se dneska v noci nenecháš zabít. Jestli odstoupíš, nebudeš se mít za co stydět. Všichni víme, že střílet umíš. Nemusíš umřít, abys nám to dokázal.“

Zadívala jsem se na něj. „Proč ses sem teda vrátil ty, když je to tak nebezpečný?“

„Protože potřebuju ty peníze.“ Přihnul si z měchu a postavil se na nohy. „A já vždycky ze všeho vyvážnu živěj.“ Při těch slovech ve mně trochu píchlo. Věděla jsem, jaké to je,

být zoufalý. Nabídl mi ruku, aby mi pomohl na nohy. Od-
mítla jsem.

„Určitě je nepotřebuješ víc než já,“ řekla jsem tiše. A na okamžik jsem měla pocit, že si rozumíme. Byli jsme na stejné straně. Ale taky jsme pořád stáli proti sobě.

Cizinec ruku zase spustil. „Jak chceš, Bandito.“ A odešel. Já ještě chvíli seděla a snažila se samu sebe přesvědčit, že se mě jen pokoušel zastrašit, abych odstoupila. Věděla jsem, že Dahmáda si podáme oba. Ale cizinec uměl střílet dost slušně.

Ale já střílela líp než on. Musela jsem střílet líp než on.

Zatímco se naše trojice znovu řadila na základní čáře, sázkaři zrovna odháněli poslední zákazníky. Když ke mně tentokrát přiběhla ta malá bosá holčička, podávala mi jen jednu kulku. V druhé ruce držela kus černé látky.

„Naše dnešní poslední kolo!“ ohlásil Hasan. „Slepčova finta.“

Natáhla jsem se po látce, ale zastavil mě zvuk výstřelů.

Přikrčila jsem se, ale pak mi došlo, že ty zvuky přicházejí zvenku. Někdo zaječel. Polovina obecnstva už vyskočila na nohy a natahovala teď krky jeden přes druhého ve snaze dohlédnout ven na tu novou zábavu. Já nic neviděla, zato ten výkřik jsem slyšela jasně.

„Ve jménu rebelského prince Ahmeda! Nový úsvit, nová poušť!“

Po celém těle mi naběhla husí kůže.

„Sakra.“ Cizinec si promnul bradu. „To nebylo moc chytrý.“

Nový úsvit. Nová poušť. Bojový pokřik rebelského prince už slyšel každý, ale jenom šeptem. Abyste nahlas vykřičeli do světa svou podporu sultánovu vzbouřenému synovi, museli byste být idiot. V Posledním kraji bylo až moc lidí se zastaralými názory a novými zbraněmi na to, abyste se tu mohli jakkoli vyjadřovat proti sultánovi.

Z hluku davu se ozývaly útržky hovorů. „Rebelskýho prince zabili v Simáru už pár tejdnu zpátky.“ „Já teda slyšel, že se s tou svojí démonskou sestrou ukrejvaj v Dervskejch jeskyních.“ „... ho měli rovnou pověsit.“ „Teď už pochoduje na Izmán!“

Půlku všech těch příběhů už jsem slyšela taky. A k tomu ještě půltucet dalších. Princ Ahmed se zničehonic objevil na sultimských zkouškách po tom, co před patnácti lety beze stopy zmizel, a chtěl se utkat o otčův trůn. Od té doby příběhy o něm kolísaly mezi pravdou a mýty. Říkalo se, že v sultimských zkouškách jednoznačně zvítězil, ale místo toho, aby ho sultán jmenoval dědicem, se ho pokusil nechat zavraždit. Nebo se povídalo, že princ podváděl s pomocí magie, a stejně prohrál. Bez výjimky zůstávalo ve všech verzích příběhu ale jediné to, že jakmile se princ Ahmedovi na zkouškách získat trůn nepovedlo, zmizel v poušti, aby rozpoutal povstání a získal svou zemi zpátky.

Nový úsvit. Nová poušť.

Roznítla se ve mně jiskřička vzrušení. Většina příběhů, které jsem znala, se týkala věcí, které se staly před dlouhou dobou lidem, kteří už byli dávno po smrti. Příběh rebelského prince byl něčím, co jsme všichni stále ještě prožívali. I když ho nejspíš teď už každým dnem někdo zabije.

Venkovní potyčka netrvala dlouho a vyhazovač ode dveří za chvíli táhl za límec dovnitř malého kluka. Nejspíš mu bylo asi tolik, na kolik jsem ve svém převleku vypadala já. Jak ho vyhazovač vlekl davem, odevšad je provázelo opilecké bučení.

„No tak!“ Hluk v místnosti přehlušil až Hasanův výkřik, jímž se snažil získat zpět pozornost obecnstva. Chlapec nejspíš vrávorál na nohou a z tváře mu tekla krev. Nejspíš schytil pár ošklivých ran do obličeje, ale nic horšího. Zatím se ho nedotkla kulka ani nůž. „Přihlásil se nám dobrovolník!“

Vyhazovač dovedl chlapce dopředu a přitiskl ho k terči. Lahev mu postavil na hlavu. Srdce mi spadlo do žaludku jako balvan.

„A máme tu novou hru! *Zrádcovu* fintu,“ vykřikl Hasan a rozpráhl paže. Dav mu odpověděl řevem.

Já bych se dokázala trefit, aniž bych toho kluka zasáhla. Cizinec taky. Ale šampion se kolíbal na nohou a upíjel z další lahve. Kdoví, jestli by se dokázal strefit na zem, kdyby zakopl, natožpak jestli by strefil cokoli jiného.

Chlapec ztratil rovnováhu a lahev se s buchnutím zřítila do písku. Diváci na to zareagovali netrpělivým pokřikováním. Hasanův hromotluk kluka popadl za rameno, znovu ho přimáčkl k terči, aby stál rovně, a vrátil mu lahev na hlavu.

„Ten kluk je moc pomlácenej na to, aby stál rovně, natož aby dokázal udržet rovně tu lahev.“ Dolehl ke mně cizincův hlas. Mluvil s Hasanem. „Nemůžeme střílet na cíl, co sebou šije.“

„No tak nestřílejte.“ Hasan mávl rukou. „Jestli jste tady s Banditou takový padavky, tak prosím, klidně si odstupte. Nechte vyhrát můjho chlapáka.“ Tak na to se Hasan spoléhal. Že já s cizincem dostaneme bobky a necháme Dahmáda vyhrát. Jen proto, aby nějaký kluk neumřel.

Jenomže ten kluk byl mladší než já a už měl předloktí samou jizvu od práce v továrně.

Ne.

Buď umře on, nebo já.

Ten kluk v poušti stejně s povstáním na jazyku dlouho nepřežije. Ne když by ho půlka Posledního kraje nejradši rozsápala za zradu. Když na něj teď vystřelím a pak ho zabije někdo jiný, co mi na tom sejde? Moje vina to nebude.

„Nebo ho rovnou picni do hlavy a my řekneme, že to se taky počítá,“ vtipkoval Hasan. Ruka se mi sevřela v pěst.

„Mně je to jedno.“ Jasně že mu to bylo jedno. Počítal s tím, že to vzdáme. Oba jsme to věděli.

„A nevypadalo by to náhodou trochu podezřele, kdybysme oba naráz odstoupili a nechali vyhrát tvého šampiona?“ zeptala jsem se, a přerušila tak to, co se zrovna chystal říct cizinec.

Hasan si v prstech pohrával s kulkou. „Náhodou bych si leda tak nacpal kapsy zlatákama, a vy ne.“

„Jasně,“ prohodila jsem přes rameno a pořád nespouštěla oči z toho žalostného malého rebela stojícího zády k terči. Nezasloužil si stát se obětí pouště o nic víc než já. „A budeš mít ještě víc problémů než zlata, jakmile tvým zákazníkům dojde, žeš je obral.“ Hasan se přestal tvářit tak samolibě. Na to nepomyslel. Zalétla jsem očima k obecnstvu a snažila se vypadat znuděně, jako bych tohle neměla zapotřebí. Jako bych se ho nesnažila tahat za nitky stejně, jako se o to snažil on u nás. „Máš tu místnost plnou opilců, který si vsadili svoje těžce vydělaný prachy. A co přestali posílat rudu ze Sází, dolehly na nás těžký časy. Všichni jsou z toho ukrutně nedůtkliví, jak jsem si všiml. No necítíš to v kostech?“

Nemusela jsem si dělat hlavu s tím, jestli Hasan sledoval, na koho se přitom dívám – i slepec by si všiml té masy továrních dělníků na mizině, podvyživených kluků a chlapů se sedřenými klouby na ruku, kteří toužili upustit páru. K neklidným patřil i ten chlapec s rozseklým rtem, co se tu třásl mezi terči. Až na to, že jeho opila představa princova povstání, a ne kořalka za dvě lauzi. Ten pocit jsem znala i já, zatraceně. Spoléhala jsem se, že se na něm svezu až do Izmánu.

„Lidi, co žijou pod tímhle sluncem, nemají zrovna chladnou hlavu. Což bys mohl pocítit, kdyby si, řekněme, Východní had s Modrookým banditou pustili pusu na špa-

cír.“ Zadávala jsem se úkosem na Hasana a modlila se, aby se mě nechystal zastřelit. „Ale něco ti povím. Můžu ti pomoci.“

„Jo tak?“ odfrknul si Hasan pohrdavě, ale pořád mě poslouchal.

„Jasně. Odstoupím a stoupnu si tam místo toho prcka. Za tisíc fauza.“

Cizinec se na mě našťavaně otočil a řekl něco v jazyce, který jsem neznala, ale znělo to jako nadávka. „Zbláznil ses, prcku?“ přeplnul zpátky do mirádžštiny. „Chceš se nechat zastřelit místo něj?“

„Když budu mít štěstí, netrefí mě.“ Cítila jsem, jak mi s každým dalším mělkým nádechem stoupá a klesá hrud. Kluk se pohupoval dopředu a dozadu na písku, který byl stoprocentně plný skleněných střepů. Byl bos, ale nefňukal.

„Tak bude se střílet, nebo ne?“ zaduněl Dahmád, hodil po klukovi prázdnou lahev a minul skoro o půl metru.

Pořád jsem sledovala Hasana. Ještě jsme si neplácli.

„Když štěstí mít nebudu, nemusíš mi platit nic a tvoje obecenstvo se dočká krvavého představení.“

Hasan zlomyslně ohrnul ret. „A všichni se vrátíme domů šťastný a spokojený.“

„Kromě mrtvého Bandity,“ podotkl cizinec dost tiše na to, abych to slyšela jenom já. Přidal na hlasitosti. „Odstoupíme oba.“ Cizinec sice mluvil na Hasana, ale nespouštěl oči ze mě. Otevřela jsem ústa, abych se s ním začala dohadovat, ale něco v jeho pohledu mě přimělo zmlknout. Teď jsme opravdu byli na stejné straně. „Jestli je tady Modrookej bandita tak pevně rozhodnutej, že si tam půjde stoupnout místo terče, tak budu jako první střílet já. Svoji lahev minu, ale ani ho netrefím do hlavy. Potom necháš střílet tady Banditu, a tentokrát budu cíl dělat já. A on se taky netrefí.“ Mezi lopatkami jsem cítila napětí, jako by se moje

paže nedokázaly smířit s tím, že se budou muset schválně netrefit. Ale cizinec mi věřil. Tak jsem neznatelně přikývla. „Tvůj šampion vyhraje automaticky. Všichni odsud odejdeme bez děr po kulkách.“

„A s penězma,“ pípla jsem, než cizinec stihl z nás obou udělat ctnostné chudáky. „Odejdemo s tisícovkou z výher pistolistě. Pro každého.“

„Dám vám každému stovku,“ odpověděl Hasan.

„Osm,“ kontrovala jsem.

„Pět a budete rádi, že za váma nikoho nepošlu, aby vám zlámal prsty a přinesl mi mý prachy zpátky.“

„Platí.“ Pět set sice nebylo tisíc, ale bylo to lepší než nic. A pořád by mi to mohlo stačit na cestu do Izmánu.

Dav už se začínal bouřit. Z hlediště se ozval výkřik: „Budete už střílet, vy podělaný tupcí? To děcko se za chvíli pochčije!“

Hasan se od nás odtrhl. „Pánové! Snad by vás vážně nezajímalo nějaký střílení po tomhle rebelským spratkoví? Beztak je na to moc zakrslej!“ Hasan klukovi z hlavy sebral lahev. „Zdejchni se!“ Prcek na něj zíral, jako by Hasan byl kat, který mu zrovna odřízl od krku oprátku. *Padej*, pobízela jsem ho v duchu. Konečně odklopýtal pryč.

Tlak na hrudi mi trochu polevil, ale z obecenstva se linulo nespokojené mrmlání. Hasan ho umlčel zvednutou paží. „Neviděli byste mnohem radši tyhle tři chlapy, co spolu mají nevyřízený účty, namířit zbraně *jeden na druhýho*?“ Z hlediště povstal ohlušující řev a dupání otřásalo budovou do základů. „Jseš na řadě, Bandito!“

Zhluboka a roztřeseně jsem se nadechla. Možná jsem si to měla celé líp promyslet. Nebo trvat na té tisícovce. „No tak, prcku,“ řekl hlas vedle mého ucha. „Věříš mi, ne?“

Zadívala jsem se na cizincův suverénní úsměv. „Vždyť tě ani neznám.“

Natáhl ruku a zvedl mi klobouk z hlavy. Byla jsem ráda, že mě napadlo zastrkat si vlasy pod šemag, který mi zakrýval celé čelo až po obočí, ale stejně jsem se bez klobouku cítila nahá. „O to větší důvod mi věřit.“

Cesta na druhý konec stodoly mi připadala delší, než by měla.

Když mi Hasan na hlavě vybalancoval lahev, ušklíbl se. „Koukej si ty prachy zasloužit a neklepat se, skrčku. Nebo všichni uvidí, že se ta flaška třese jak holka o svatební noci.“

Vztek mě přikoval na místě. Lahev se ani nehnula. Ani když se cizinec postavil na čáru. Ani když vsunul svou jedinou kulku do zásobníku. Ani když zvedl paži se zbraní a namířil mi ji přesně na hlavu. Až na to, že jsem nemohla dýchat. Pečlivě zamířil a poupravil svoje postavení. Dával si načas a moje nervy byly s každou další vteřinou chatrnější.

„Tak už vystřel, ty srabe!“ Ten výkřik se mi vydral ze rtů ve stejnou chvíli, kdy vystřelil.

Neměla jsem čas sebou trhnout.

Z davu se ozvalo zabučení. A já byla pořád naživu, abych ho slyšela.

Sklonila jsem hlavu a lahev mi spadla neporušená do rukou. Ohlédla jsem se a uviděla kulku zavrtanou do zdi jen o chlup vedle mojí lebky. Teprve potom jsem se rozklepala. Nebyla jsem si jistá, jestli nervy nebo vzrušením. Ať už to způsobilo cokoli, sevřela jsem lahev v rukou, abych to zamaskovala.

Za neutichajícího bučení jsem se vydala zpátky na základní čáru. V půli cesty jsem minula cizince na cestě k terčům. Na vteřinu se zastavil a vrátil mi na hlavu klobouk. „Jseš celej?“ zeptal se.

„Vzals to tam trochu natěsno.“ Narazila jsem si klobouk níž do čela.

„Co se děje, Bandito?“ prohodil, jako by mu to celé připadalo zatraceně vtipné. „Cítíš se trochu míň nesmrtelně?“

Vrazila jsem mu do ruky lahev. „Být tebou, neprovokovala bych někoho, kdo se ti chystá střílet na hlavu.“

Zasmál se a pokračoval v chůzi.

A pak už jsem za tou bílou čarou stála já a on byl můj terč. Kdybych chtěla, mohla jsem tu lahev trefit jako nic. Jaká byla pravděpodobnost, že by se Dahmádovi povedlo cizince zastřelit? A i kdyby to spískal, co pro mě ten cizinec vůbec znamenal? Rozhodně ne tolik co tisíc fauza za výhru.

Vystřelila jsem. Lahev zůstala celá.

„Konec hry!“ oznámil Hasan přes hluk davu. „Dahmád si bere zpátky svůj post šampiona!“ Někteří jásalí, nejspíš ti, kteří měli na lístku jeho číslo.

A z obecenstva se pomalu začal zvedat nový pokřik: „Střílej! Střílej! Střílej!“

Šampion nejistě vrávorá. „Jo! Já si chci na Hada taky vystřelit.“

Cizinec už si sundal lahev z hlavy, ale šampion se teď šoural k základní čáře, zvedal zbraň a mával na něj, ať se vrátí zpátky na místo.

„Mají pravdu!“ zvolal Hasan. „Když Dahmád nebude střílet, nebudeme mít vítěze.“ Zalétl pohledem ke mně. Bylo mi dost jasné, o co mu jde. Když soutěž nebude mít vítěze, nepřiteče pistolišti žádná výhra. A to by znamenalo, že žádné peníze nedostaneme ani my. „Co ty na to, Východní hade?“

Setkala jsem se s cizincovým pohledem a zavrtěla hlavou. On se mi upřeně zadíval do očí, všechen humor ten tam. Potom si stoupl zpátky a postavil si lahev na hlavu.

Šampion se došoural k čáře. Sotva se držel na nohou. Zamžoural na cizince, jako by se snažil rozeznat, kde že to přesně stojí. Můj otec býval takhle opilý většinu dní, když

se vrátil domů z továrny. Jednou se mu v tomhle stavu podařilo dostat do rukou revolver. Kdyby byl dokázal střilet přesně, byly bychom s matkou obě po smrti.

Dahmád zvedl zbraň. Z místa, kde jsem stála, jsem viděla, že míří přímo do středu cizincovy hrudi.

Cizinec šampiona minule porazil. Dahmád byl dost opilý na to, aby usoudil, že pomsta bude chutnat líp než vítězství. A lidské tělo poskytuje dost velký terč na to, aby se do něj dokázal trefit i opilec.

Jak šampionův prst tiskl spoušť, zahřměla mi v hlavě Hasanova nedávná slova. Tady se na druhé pokusy nehrálo. Bez přemýšlení jsem se celým tělem vrhla do strany a vrazila do Dahmáda.

Náraz poslal kulku o metr doleva. Vypité lahve kořalky zařídily, že se Dahmád odporoučel do písku. Já se mezitím vyškrala zpátky na nohy a chytila se za předloktí.

Diváci vybuchli jako sud se střelným prachem, který jen čekal na tu správnou jiskru.

Věděli, že byli oklamáni, ale zdálo se, že nikdo z nich nemá ponětí jak. Někteří volali, že jsme v tom s cizincem byli spolu. Jiní, že je podvedl Hasan. Okamžitě se vrhli na sázkaře.

„Ty čubčí synu!“ Předek mojí košile sevřel pár silných rukou. Dahmád byl zpátky na nohou a zvedl mě do vzduchu, jen špičky bot se mi pořád zarývaly do písku. Začala jsem se zmítat, ale on mě přibouchl ke zdi pistolisté a vyrazil mi dech. A najednou měl v ruce nůž. Držel svůj obličej těsně u mého, cenil zuby a na tváři mě hřál jeho dech čpějící kořalkou. „Vykuchám tě od břicha po nos a pak tě tu nechám sbírat si vnitřností z písku, chlapečku.“

Cizincova ruka sevřela šampionovo zápěstí tak rychle, že jsem ji ani neviděla. Ale to odporové křupnutí mi neušlo. Dopadla jsem do písku, zatímco se Dahmád svalil na bok,

řval bolestí a upustil nůž. Viděla jsem, že mu z předloktí kouká kost. Cizinec sebral nůž ze země. „Běž,“ přikázal mi.

V místnosti se rozpoutalo peklo.

Jeden opilec uháněl ven a vrazil do lucerny. Ta spadla do hlediště a roztříštila se v gejzíru oleje a plamenů.

Otočila jsem se, abych se rozběhla k východu, ale rvačka už pokročila moc daleko. Tudy se utéct nedalo. Přitiskli jsme se s cizincem zády ke zdi. Zapomnělo se na nás – ta vřava už se nás ani netýkala. Celá stodola se plnila dýmem. Za pár vteřin už se budeme dusit.

„Nepředpokládám, že umíš létat?“ zakřičel cizinec přes ten hluk a kývnutím ukázal směrem nad nás. Těsně mimo dosah nad tribunou bylo okénko.

Zazubila jsem se na něj, i když to nemohl vidět. „Lítat neumím, ale zas tak moc nevážím.“

Rozuměl mi dokonale. Propletl prsty na rukou a vytvořil mi úchyt. Revolver, který jsem stále ještě držela, jsem si zastrčila za opasek. To bych se radši propadla, než tu nechat relativně dobrou zbraň.

O pár kroků jsem si poodstoupila a rozběhla se. Třetí krok mi pravou nohou vyšel přesně do cizincových spojených dlaní a on mě vyhodil vzhůru. Moje paže narazily do okenní římsy tak prudce, že jsem věděla, že to zanechá modřiny. Cizinec mě zespoda jistil, když jsem se soukala do okna. Střecha modlitebny byla jen malý kousek pode mnou a za pár vteřin jsem byla venku na nočním vzduchu. K smrti jsem toužila prostě utéct.

Místo toho jsem se obrátila zpátky, zapřela se nohama o střechu a táhla cizince nahoru, dokud se nevydrápal z okna a nedopadl na střechu vedle mě.

Seskočili jsme ze střechy staré modlitebny a skutáleli se do písku. Od dřeva kousek od mé hlavy se odrazila kulka. „Tak fajn, Bandito,“ zalapal mladík po dechu. „Kam teď?“

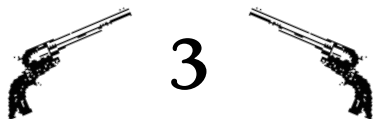
Kam teď? zeptal se mě ve městě, kde vzduch voněl kouřem a ve tmě vzkvétal planoucí chaos.

Musela jsem se dostat zpátky do strýcova domu, a proto jsem cizince potřebovala setřást. Moje malá sestřenice Nasíma jednou dostala napohlavkováno jen za to, že si domů přinesla myš, kterou našla pod školní budovou. Mohla jsem se jen dohadovat, jak bych asi dopadla já, kdybych se třeba jen přiblížila k domu se zatoulaným cizincem. A to jsem ani nebrala v úvahu, co by ten cizinec udělal, kdyby zjistil, že jsem holka. „To je dobrý, já budu v pořádku.“

Ohlédl se na mě přes rameno. „Máš někam namířeno?“

Už jsem couvala pryč, pokukovala po baru, kde jsem nechala Modřenku, a doufala, že tam kobylka pořád čeká. „Díky za všechno.“ Nuceně jsem se na něj usmála, přestože to nemohl vidět. „Ale potřebuju se stavit v baru pro koně.“

A než stihl cokoli odpovědět, byla jsem pryč.

„Hejbní laskavě tím líným zadkem a mazej do krámu, nebo nečekej, že se dneska najíš.“ S prudkým trhnutím ze mě odletěla příkrývka. Zaúpěla jsem a pevněji zavřela oči, abych unikla před slunečním svitem a tetiným obličejem. „A zejtra taky ne.“

Počítala jsem její dusavé vzdalující se kroky. Deset kroků, a byla bezpečně v kuchyni. Pootevřela jsem jedno oko. Kolik jsem toho stihla naspat? Možná pár hodin. Chtělo se mi víc spát než jíst. Ale dovnitř už prosakovalo jasné světlo úsvitu a začínalo se ozývat volání k modlitbě.

Skulila jsem se z rohože na dřevěnou podlahu, přetáhla si příkrývku přes hlavu a šátrala po něčem na sebe. Všude kolem mě se začínalo vrtět mých šest sestřenic, s nimiž jsem se o ten stísněný pokojík dělila. Malá Nasíma se prudce posadila a hned potom se svalila zpátky na rohož a nacpala si roh příkrývky do pusy.

Prkna podlahy mezi rohožemi skoro nebylo vidět. V pokoji to vypadalo jako po bitvě, všude se jako padlá těla válelo oblečení. A školní potřeby, šitíčka a tu a tam nějaká ta kniha byly rozaseté okolo jako šrapnely. Jenom Oliin kout byl uklizený. Dokonce se snažila pověsit si od stropu koňskou

deku, aby se od sester oddělila. Na tuhle místnost si člověk rozhodně jen tak nezvykl.

Dům mého otce míval jen dvě místnosti. Tu, kde spal on s matkou, a velkou místnost, kde jsme jedli a kde jsem skoro šestnáct let spala já. Ten pokoj byl teď ale pryč, stejně jako zbytek domku, kde jsem vyrostla.

Chvíli to trvalo, ale nakonec se mi podařilo najít svůj oblíbený modrý chalát zmuchlaný do koule pod rohoží. Byl celý pomačkaný a já dělala, co jsem mohla, abych ty záhyby vyhladila rukama. Pak jsem si ho rychle natáhla přes šalvár, který už jsem měla na nohou.

Šíra si povzdechla do polštáře. „Mohla bys nechat toho kraválu? Zmítáš se tu jak umírající koza. Lidi se tu snaží spát.“ Olíla si ve svém rohu znovu přetáhla deku přes hlavu.

Našla jsem něčí těžkou botu, zvedla ji co nejvýš nad hlavu a upustila na zem tak, aby při dopadu vydala co nejhlasitější ránu. Šíra sebou trhla. Z mých sestřenic byla jediná, se kterou jsem byla opravdu v příbuzenském vztahu. Ty další měly za matky některé z ostatních strýcových manželek. Teta Farrah dala svému muži tři chlapce a potom Šíru.

Ta na mě zamžourala oteklýma očima a ušklíbla se. „Vypadáš strašně, sestřenko. Špatně se ti spalo?“ Moje prsty se zarazily na šerpě, kterou jsem si uvazovala kolem pasu. Šíra se významně pousmála. „Vypadáš, jako by ses taky celou noc jen převalovala.“ Odolala jsem nutkání stáhnout si rukáv přes modřinu na lokti. Samozřejmě že Šíra věděla, že jsem se vyplížila ven. Spala půl metru ode mě.

Ne že by jí mohlo napadnout, kam jsem šla. To by jí ale nezabránilo to na mě říct, kdyby si myslela, že by z toho mohla něco mít, i kdyby to něco měl být jen pocit uspokojení z toho, že dostanu výprask.

„Jak bych taky mohla spát?“ Vrátila jsem se k uvazování šerpy neohrabanými prsty. „Víš vůbec, jak chrápeš?“

Olia si pod příkrývkou pobaveně odfrkla. „Vidíš, já ti to říkala,“ vyprskla na svou nevlastní sestru. Někdy jsem svou druhou nejmladší sestřenku měla skoro ráda. Než jsem se nastěhovala pod strýcovu střechu a nenávidět mě se stalo jedním z univerzálních pravidel domácnosti tety Farrah, vycházely jsme spolu docela normálně.

„I když třeba jsi to včera v noci nebyla ty,“ dloubala jsem si do Šíry. „Pro válec smotaných příkrývek je chrápání docela výkon.“

Když jsem se v noci protáhla oknem dovnitř poté, co jsem vyplácala trochu naší drahocenné vody, abych ze sebe smyla odér kouře a střelného prachu, Šířina postel byla stejně prázdná jako ta moje. Soudě podle chorobně sladké vůně olejů, která se teď ze sestřenky linula, se v noci vydala za Fazímem. Nejspíš jí napovídal, že vyráží do pistolisté a vrátí se bohatý.

Snažila jsem se neusmát při vzpomínce na to, jak ho vykopli ze soutěže. Vlastně jsem si ani nebyla jistá, jestli z toho vyvázl živý.

Byly jsme v patové situaci. Já neprozradím ji, pokud neprozradí ona mě. Po chvíli se Šíra svalila zpátky na rohož, začala si projíždět vlasy kartáčem a mě si už nevšímala.

Já jsem si svou zacuchanou černou kšticí jen pročísala prsty cestou do kuchyně. Tam už se začínali motat bratrance, kteří mířili do práce a pokřikovali jeden na druhého přes hlas zvonů, svolávajících k modlitbě. Nikdo, kdo pracoval v továrně, neměl na modlitby čas jindy než o svátcích. Protáhla jsem se kolem bratrance Džiráze, který měl tovární uniformu napůl oblečenou a napůl ovázanou kolem pasu a škrábal si popáleninu, co se mu hojila na hrudi. Přišel k ní před pár měsíci, když na něj jeden z těch ohromných strojů nečekaně vychrstl oheň. Měl štěstí, že ho to stálo jen měsíc v práci, a ne život.

Sundala jsem z vrchní police plechovku s kávou. Byla podezřele lehká. A to už jsme ji rozředili pilinami. Sevřel se mi žaludek. Když jsme měli málo jídla, všechno bylo vřdycy nanic. Ono bylo vlastně všechno nanic pořád. Jenom se to pak ještě zhoršilo.

„Farrah.“ Do kuchyně vešel strýc Asíd a přejížděl si rukou přes tvář. Nída, jeho nejmladší manželka, se courala za ním s rukama na těhotenském bříšku. Odvrátila jsem pozornost akorát včas, abych mohla předstírat, že jsem si nevšimla, jak po mně strýc přejíždí očima. „Máme už kafe?“

Popadla mě zoufalé nervozita. Tady jsem zůstat nemohla. Bez ohledu na to, jak lehký mi po minulé noci připadal měsíc, který jsem nosila uvázaný u pasu.

„Dej to sem.“ Teta Farrah mi jednou rukou vytrhla plechovku a druhou mě ostře pleskla přes temeno hlavy, až jsem sebou šklubla. „Řekla jsem ti, abys šla otevřít krám, neslyšelas?“

„To se nedalo přeslechnout.“ Utekla jsem z dosahu jejich paží, což mě ovšem stejně nezachránilo před pozdějším výpraskem. Byla jsem vděčná, že teď můžu konečně zmizet z domu a strýci z očí, ale svoji drzou pusou jsem zastavit nedokázala. „Ještě trochu hlasitěji a slyšelo by tě celý město.“ Zabouchla jsem za sebou dveře a seběhla ze schodů ven do ulice a výhružky tety Farrah o rákosce a mých zádech se s každým krokem vzdalovaly.

Strýc měl obchod na opačné straně Prachova než dům, takže byl odsud celých dvě stě padesát kroků. Jediná prachovská ulice byla v tuhle denní dobu nejrušnější, plná mužů vlekoucích se do továrny a žen a starších lidí pospíchajících k modlitbám, než slunce spálí zbytek chladnějšího nočního vzduchu. Důvěrná známost toho všeho ve mně vyvolávala pocit úzkosti. Poslední dobou jsem často myslela

na to, že by tomuhle městu někdo měl prostě dát ránu z milosti. Nepřivázeli k nám žádnou rudu z hor. Búraqi už nikdo neviděl celé roky. Ještě tu zbývalo pár obyčejných koní, kteří se dali prodat, ti ale za moc nestáli.

Na Prachově se mi odjakživa líbila jenom jedna věc, a to všechnen ten prostor za ním. Jakmile jste minuli poslední bezvýrazné dřevěné domy s mrtvými okny, mohli jste běžet celé hodiny a nepotkat nic kromě křovin a písku. V poslední době mě naopak štvalo, že je to odsud všude tak daleko. Ale když jsem byla menší, stačilo mi, že jsem se mohla na chvíli vypařit. Utekla jsem dost daleko na to, abych neslyšela, jak táta nadává mámě, že není nic než ošoupaná kurva nějakého cizáka, která mu nedokázala dát syna. Dost daleko na to, aby mě, holku s kradenou zbraní, nikdo neviděl střilet, dokud jsem neměla na prstech puchýře a mušku tak dobrou, že bych dokázala vystřelit panákovou sklenicí z roztřesených prstů opilce.

Vůbec nejdál se mi dařilo uniknout, když mi máma vyprávěla na dobrou noc příběhy o Izmánu. Jenom když ji neslyšel otec. Město tisíce zlatých kupolí s věžemi tak vysokými, že seškrabávaly modrou klenbu z oblohy, a s tolika příběhy, kolik v něm žilo lidí. Město, kde holka mohla patřit jen sama sobě a kde to tak přetévalo možnostmi, že jste na ulici o dobrodružství doslova zakopávali. Máma mi předčítala příběhy o princezně Hawá, která vyzpívávala na oblohu slunce, když na Izmán v noci útočily noční můry. Nebo o bezejmenné kupcově dceři, která lstí připravila sultána o klenoty, když její otec přišel o svoje bohatství. A předčítala mi taky dopisy od svojí sestry Sáfíji.

Sáfíja byla jediný člověk, o kterém jsem kdy slyšela, že se dostal z Prachova. Utekla v noci předtím, než se měla vdávat, a dokázala dojet až do Izmánu. Vždycky jednou za čas nám od ní chodily s karavanou dopisy. Psala v nich

o divech velkoměsta, o větším světě a lepším životě. Tehdy máma o Izmánu básnila nejvíc. Slibovala, že jednoho dne odjedeme a se Sáfíjou se sejdeme.

Přestala o tom mluvit v ten nejvíc spalující den, jaký si kdo v okolí pamatoval. Nebo si ho možná všichni pamatovali právě kvůli tomu, co se tehdy stalo. Byla jsem zrovna tak daleko v poušti, kam jsem až mohla zaběhnout, aniž bych ztratila z očí náš dům. Od šesti skleněných lahví, které jsem si postavila do řady, se odrazilo slunce tak ostře, až jsem musela při míření mhouřit oči, přestože jsem měla tvář ovázanou šemagem a klobouk naražený nízko do čela. Pamatuju si, jak jsem se ohnala po mouše, která se mi usadila na krku, a vtom ke mně dolehly tři výstřely. Zarazila jsem se. Ale hlavu jsem si s tím moc nelámala. Tohle byl Poslední kraj. Jenže pak jsem spatřila dým.

Teprve tehdy jsem se rozběhla k domovu.

Otcův dům byl v plamenech. Později jsem se dozvěděla, že moje matka otce třikrát střelila do břicha a potom nad domem škrtla zápalkou. Ale v ten okamžik jsem cítila jen nesmírnou úlevu, když jsem viděla, jak z domu táhnou otcovo tělo. Ani to nebyl můj pravý otec. Pamatuju si, jak se za mnou máma chtěla rozběhnout, než ji odvedli pryč. A jak jsem ječela, až jsem přišla o hlas, když jí kolem krku utahovali oprátku.

Jakmile se pod nohama mojí matky otevřelo propadliště, tak mi o místech, o kterých mi vyprávěla, přestalo stačit jen snít.

Byla jsem asi v půli cesty přes město, když jsem si všimla davu, který se shromáždil před velkou mezerou vedle modlitebny, kde dřív stával dům, v němž jsem vyrostla. Mezi lidmi jsem zpozorovala Tamídovy vlasy, rozdělené až příliš úhlednou pěšinkou. Prodírala jsem se davem, dokud

jsem se neoctla vedle něj. Lidí Tamídovi většinou nechávali prostor. Jako by se báli, že od něj to kulhání snad chytí. Proč ne, o to víc místa pro mě.

„Na co zíráme?“ Stoupla jsem si tak, abych nahradila dlouhou dřevěnou berlu, kterou jinak míval pod levou paží a opíral se o ni. Berla svou práci plnila dobře, jenže ten trouba byl čím tál tím vyšší a pokaždé, když si někdo dal tu práci a vyrobil mu novou, zase vyrostl. Blýskl po mně úsměvem, který jsem mu oplatila vyplazeným jazykem.

„Jak to vypadá?“ Podal berlu zpátky Hajfě. Byla to jediná služebná ve městě, a to proto, že Tamídova rodina tu byla jediná, která si mohla dovolit zaplatit jak jídlo, tak někoho, kdo by ho pak vařil. Tamíd se o mě opřel. Na člověka z pouště byl bledý až hanba. Ale jeho vysoká hubená postava se dnes aspoň trochu míň hrbila.

Nejdřív jsem v jasném světle úsvitu spatřila jen dobře známé zčernalé cihly sultánovy továrny na zbraně na kraji města. Ale potom mi padl do oka záblesk slunce odrážejícího se od vyleštěného kovu.

Blížila se sultánova armáda.

Pochodovali dolů z hor v řadách po třech. Před sluncem je chránily zlaté šemagy, z jedné strany opasku jim visely šavle, z druhé revolvery, bílé zuávy měli úhledně zastrkané ve vysokých botách a u boků jim cinkaly zlaté košile. Pochodovali pomalu, ale nezadržitelně. Jako vždy.

Alespoň mezi tou zlatobílou neprobleskovaly žádné modré uniformy. Ty patřily gallanské armádě. Sultánovo vojsko nám sice život neusnadní, ale pořád jsou to Miráždžinci, našiinci.

Gallani byli cizí. Okupanti. Byli nebezpeční.

Lidi v našich končinách sice nemluvili o politice a historii zrovna často, ale podle toho, co jsem slyšela, přišel náš vznešený sultán tak před dvaceti lety na to, že má k vládnutí

větší vlohy než jeho otec. Tak se spojil s gallanskou armádou. Ti cizinci pak jeho otce zabili a s ním i každého, kdo se mu jako sultánovi odmítl podrobit. A on Gallanům na oplátku povolil, aby se utábořili v Mirádži, zásobili se našimi zbraněmi a pak s nimi jezdili bojovat v těch svých válkách v dalekých zemích.

„Nevrací se ze Sází trochu brzo?“ Zamžourala jsem do vycházejícího slunce a snažila se je spočítat. Měla jsem pocit, že jich není tolik jako obvykle.

„Tys to neslyšela? Včera v noci shořelo pistolíště v Odstřelu do základů.“ Ztuhla jsem a doufala, že si toho Tamíd nevšiml. „Byla tam nějaká mela. Otec se to doslechl dnes ráno. Prý něco s rebelským princem. Armáda sejde dolů z hor, aby tomu přišla na kloub.“

„Chtěls říct, aby poslala na šibenici opilce a hazardní hráče.“ Sultánovo vojsko tudy prošlo na cestě do Sází jen před pár dny. Šli na obhlídku dolů, nejspíš zjistit, jestli se dají zachránit. Jejich brzký návrat mě znepokojoval. Mirádžinská patnáctá legie tudy většinou procházela každé tři měsíce, aby vyzvedla zbraně, které vypotila továrna, a odnesla je Gallanům.

„Odstřel byl odjakživa semeništěm hříchu. Zasloužili si to. Dnes ráno jsem meditoval o zlatém městu Habbádín.“ Tamídův hlas dostal zanícený podtón. Měl sklon pročitat Svaté knihy, dokud se jim nerozpadly vazby, a přísahala bych, že poslední dobou jsem si od něj vyslechla víc kázání než od Svatého otce. „Tamější lidé byli tak zkažení bohatstvím, že se obrátili zády k Bohu. A tak Bůh seslal své bojovné džiny, aby město očistili svým ohněm bez dýmu.“

Jasně, a pak tu byly ty méně svatouškovské historky o tom, jak džinové sváděli ženy, kradli je manželům a otcům a unášeli je do skrytých věží.